

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J.T.**, zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č. j. 7 A 320/2011 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2011, č. j. PPR-17367-3/ČJ-2011-0099US (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 18. 8. 2011, č. j. KRPU-74094-8/ČJ-2011-0400IZ-TP, kterým byl zajištěn žalobcův zbrojní průkaz č. AL 392329 a v rozhodnutí označené průkazy zbraní, zbraně a střelivo (dále též jen „zbrojní průkaz“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala, že podnětem pro zahájení předmětného správního řízení bylo usnesení Policie ČR ze dne 26. 7. 2006, kterým bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin

podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona. K věci samé žalovaná vysvětlila, že institut zajištění zbrojního průkazu je aplikovatelný ve všech případech, kdy je zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), v němž jsou vyjmenovány určité trestné činy. Zajištění zbrojního průkazu je používáno jako preventivní opatření v situaci, kdy je proti držiteli zbrojního průkazu zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Nelze totiž čekat na projev vůle směřující k možnému zneužití legálně držené zbraně a teprve ex post tento institut aplikovat. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu prvního stupně a zopakovala, že důvodem pro předmětné opatření byla skutečnost, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání, přičemž správní orgán prvního stupně není za takové situace oprávněn sledovat stav trestního řízení a monitorovat důkazní situaci, případně posuzovat vývoj trestního stíhání, jelikož ke zneužití zbraně může dojít velmi rychle, proto je nutné na tuto situaci neprodleně reagovat z důvodu ochrany veřejného pořádku a bezpečnosti. Žalovaná proto dospěla k závěru, že zajištění zbrojního průkazu bylo v daném případě na místě.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou ze dne 23. 11. 2011, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění, a je nepřesvědčivé, jelikož neobsahuje úvahy stran nutnosti zahájení správního řízení. Žalobce uvedl, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 č. j. 24 T 56/2008-2658, uznán vinným ze spáchání trestného činu podle § 161 odst. 1 trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let; dále byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 40.000 Kč. Proti tomuto odsuzujícímu rozsudku se však žalobce odvolal. Na základě této skutečnosti však bylo se žalobcem zahájeno řízení o zajištění zbrojního průkazu. Z formulace § 57 zákona o zbraních však vyplývá, že příslušný útvar Policie ČR „může“, ale nemusí správní řízení zahájit. Tento pojem zakládá prostor pro správní úvahu a nebylo tudíž povinností správního orgánu řízení zahájit či v něm dále pokračovat. Správní orgány měly přihlídnout k tomu, že v době jejich rozhodování zde nebyl pravomocný rozsudek, který by konstatoval vinu žalobce, tudíž měly ctít presumpci neviny. Úvahy správního orgánu o tom, zda se v dané věci jedná o úmyslný trestný čin, jsou tudíž bezpředmětné, neboť tuto otázku může zodpovědět pouze soud. Žalobce vyslovil názor, že v případě trestného činu, za který je stíhán, nejsou v žádném případě splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu, neboť ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních totiž hovoří o právní moci rozsudku, v mezidobí vydaný rozsudek však ještě nenabyl právní moci. Žalobce zdůraznil, že zbrojní průkaz a zbraně potřebuje pro výkon své činnosti správy nemovitostí. Navrhoval proto, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil.

[3] Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 17. 7. 2012, v němž vysvětlila, že zákon o zbraních umožňuje zajištění zbrojního průkazu v návaznosti na zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin. Trestní stíhání pro úmyslný trestný čin přitom bylo vůči žalobci zahájeno z moci úřední; žalobce se mohl proti jeho zahájení bránit příslušnými prostředky dle trestního řádu. Skutečnost, že rozsudek obvodního soudu v trestní věci žalobce dosud nenabyl právní moci je irelevantní, neboť rozhodující je právě zahájení trestního stíhání proti žalobci pro úmyslný trestný čin. K poukazu žalobce na znění ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních, žalovaná zdůraznila, že pokud by byly

pokračování

naplněny tam uvedené podmínky, ztratil by žalobce bezúhonnost a nemohl by proto mít oprávnění nakládat se zbraní, tudíž by mu zbrojní průkaz musel být odňat. Zajištění zbrojního průkazu je naopak preventivní opatření, které vychází z toho, že oprávnění legálně disponovat se zbraní má pouze ten, kdo prokáže, že do vydání zbrojního průkazu neporušoval svým úmyslným jednáním trestněprávní předpisy. Dojde-li ke stavu, kdy jednání držitele zbrojního průkazu dosáhne intenzity, že je proti němu zahájeno trestní stíhání, není možné čekat na případné zneužití zbraně takovým držitelem, tudíž je na místě zbraň zajistit. Tyto úvahy jsou přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně uvedeny. K námitce žalobce, že zbraň potřebuje k výkonu své činnosti, odkázala žalovaná na to, že v mezidobí bylo pravomocně rozhodnuto o odnětí zbrojního průkazu, tudíž žalobce nemůže zbraň v současné době vlastnit. Žalovaná proto navrhovala, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] V replice doručené městskému soudu dne 30. 7. 2012 žalobce trval na stanovisku, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl bezúhonným, tudíž žalovaná nemohla rozhodnout o zajištění jeho zbrojního průkazu. Připustil však, že následně byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, avšak pro trestný čin podplácení, který není násilné povahy. Tvrdil, že v mezidobí vydané rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu si nemohl převzít, protože mu nebylo nikdy doručeno.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 12. 2015, č. j. 7 A 320/2011 – 44, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vycházel z ustanovení § 57 odst. 1 zákona o zbraních, které upravuje jedinou zákonnou podmínku pro využití institutu zajištění, a to zahájení trestního stíhání pro vymezený čin či zahájení správního řízení pro některý z vymezených přestupků. Stanovení relevantních trestných činů zákon činí odkazem na ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona, které vymezuje bezúhonnost jako základní podmínku pro vydání zbrojního průkazu. Zajištění zbrojního průkazu podle § 57 zákona o zbraních je opatření preventivní a dočasné povahy, kdy je zpochybněna bezúhonnost držitele zbrojního průkazu. Ustanovení § 22 zákona o zbraních má být v případě rozhodování o zajištění zbrojního průkazu přitom aplikováno jen ve vztahu k výčtu tam uvedených trestných činů. Podmínkou pro zajištění zbrojního průkazu je podle závěru soudu zahájení trestního řízení pro jakýkoliv úmyslný trestný čin, nebo pro trestný čin spáchaný sice z nedbalosti, ale spočívající v porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva. Otázka presumpce nevinu ani vlastního hodnocení stupně nebezpečnosti činu, z něhož je držitel zbrojního průkazu podezírán, je proto irelevantní. Z toho, že žalobce byl nepravomocně odsouzen za trestný čin, je zřejmé, že proti němu bylo dále vedeno trestní stíhání. Podle soudu byla rovněž splněna i druhá podmínka pro zajištění zbrojního průkazu, neboť se trestní stíhání týkalo trestného činu vymezeného v § 22 odst. 1 zákona o zbraních, tedy úmyslného trestného činu. To, že žalobce za tento trestný čin nebyl ještě pravomocně odsouzen, není podstatné, pokud by tomu tak bylo, ztratil by tím bezúhonnost, tudíž by bylo na místě mu zbrojní průkaz odejmout. Soud zdůraznil, že zajištění zbrojního průkazu je opatřením preventivní povahy k ochraně veřejné bezpečnosti, když zde vznikla pochybnost o bezúhonnosti držitele zbrojního průkazu. Uzavřel, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje dostatečné úvahy správního orgánu o nutnosti vydat rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Pokud má být zajištění zbrojního průkazu prostředkem okamžité reakce na vznik pochybnosti o bezúhonnosti, není podle závěru soudu ani prostor pro úvahu, zda zahájení trestního

stíhání pro nějaký úmyslný trestný čin odůvodňuje vydání rozhodnutí o zajištění, což ostatně potvrdil i Ústavní soud. V neposlední řadě pak nesouhlasil s argumentem žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se vypořádal se všemi okolnostmi případu.

[6] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2015, č.j. 7 A 320/2011 – 44, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 1. 2. 2016 z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že se městský soud dopustil zásadního pochybení, jelikož se nezabýval námitkou, že již na samém počátku se správní orgán prvního stupně dopustil procesního pochybení, které založilo nezákonnost dalšího průběhu řízení, neboť nebylo zahájeno v takovém rozsahu, o němž bylo následně vydáno rozhodnutí. K tomuto pochybení přitom měl městský soud přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel dále citoval ustanovení § 57 odst. 1 a § 22 zákona o zbraních a dovozoval, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Zákon o zbraních totiž nehovoří o tom, že v případě trestného činu podplácení je nutné vydat rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Výčet trestných činů obsažený v § 22 zákona je totiž podle jeho názoru taxativní, tudíž nemůže být výkladem dále rozšiřován. Zdůraznil, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl pravomocně odsouzen, tudíž na něj nedopadá ani ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Výklad městského soudu ohledně slova „může“, uvedeného v § 57 zákona není podle stěžovatele správný, neboť jím zcela změnil taxativní výčet trestných činů obsažený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních a protože umožňuje vydání rozhodnutí o zajištění zbraně již v případě zahájení trestního stíhání. Měl za to, že správní orgán musí jednotlivé okolnosti případu zvážit, jinak by nemuselo být vydáváno jakékoli rozhodnutí. Správní uvážení měl nadto řádně odůvodnit již správní orgán prvního stupně, nikoli až žalovaný. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 2. 3. 2016, v němž uvedl, že stěžovatel nikdy nenamítal, že by správní orgány v rozporu se zákonem rozšiřovaly předmět řízení. Zdůraznil, že pro vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu bylo irelevantní, zda stěžovatel ztratil bezúhonnost ve smyslu § 22 zákona o zbraních, neboť bylo rozhodováno o zajištění zbraně z důvodu zahájení trestního stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Stěžovatel nesprávně zaměňuje dva instituty, a to ztrátu bezúhonnosti a zajištění zbrojního průkazu, které jsou na sobě nezávislé. Vyslovil přesvědčení, že správní uvážení v dané věci řádně odůvodnil. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostateku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[12] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně

a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, neboť s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, v níž podrobně namítá nesprávné posouzení otázky – zajištění zbrojního průkazu. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a požaduje jiné, podrobnější odůvodnění, které by nadto plně odpovídalo jeho postoji, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[13] Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[14] Ani v tomto směru nezjistil Nejvyšší správní soud žádné pochybení městského soudu, neboť ten uvedl, z jakého důvodu má za to, že napadené rozhodnutí žalované bylo v souladu se zákonem. Městský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i odkazem na recentní judikaturu správních soudů; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a že dospěl k závěrům, se kterými nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[15] Pokud stěžovatel uvádí, že rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu, že se beze zbytku nevypořádal s jeho veškerou argumentací, konkrétně s nezákonným rozšířením předmětu správního řízení v jeho průběhu, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že žádnou takovou argumentaci žalobce ve lhůtě podle ustanovení § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. neuplatnil, tudíž městský soud neměl za povinnost se s ní vypořádat. Pokud žalobce uplatnil tuto námitku až během jednání soudu dne 18. 12. 2015, učinil tak zjevně po uplynutí dvouměsíční lhůty počítané od doručení napadeného rozhodnutí, a městský soud se jí tak nemusel věcně zabývat. Údajné procesní pochybení spočívající v nedostatečném vymezení předmětu řízení přitom nedosahuje takové intenzity, aby z tohoto důvodu městský soud napadené rozhodnutí zrušil, když žalobce se v průběhu správního řízení k jeho předmětu vyjadřoval a když uváděl věcné námitky ohledně nedůvodnosti takového řízení, tudíž nelze tvrdit, že by nevěděl, o čem je řízení vedeno a že bylo tímto údajně nezákonným rozšířením předmětu správního řízení zasaženo do jeho práv – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014 - 46. Ostatně samotný stěžovatel konkrétně neuvádí, jak se toto údajné pochybení správních orgánů negativně promítlo do jeho subjektivních veřejných práv dle § 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v tomto směru připomíná, že ne každé procesní pochybení vede nutně ke zrušení správního rozhodnutí – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 - 31.

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[17] K věci samé, tedy otázce posouzení zákonnosti vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu, Nejvyšší správní soud uvádí následující:

pokračování

Podle ustanovení § 57 odst. 1 zákona o zbraních platí, že „příslušný útvar policie může rozhodnout o zajištění zbraně, střeliva, zakázaného doplňku zbraně, zbrojního průkazu, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, jestliže proti držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojního průvodního listu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 nebo bylo zahájeno správní řízení pro přestupek uvedený v § 76 odst. 1 písm. a), § 76a odst. 1 písm. a), b) anebo d), § 76a odst. 4 písm. a), § 76a odst. 5 písm. a) anebo b) nebo v § 76a odst. 11 písm. a) anebo b).“ Podle ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních „Za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem

a) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let,

b) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let,

c) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,

1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,
2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo

3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného^{11e}), nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu^{11f}), nebo

d) spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky.“

[18] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s výtkou stěžovatele, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Stěžovatel totiž přikládá nepřiměřený význam § 22 odst. 1 zákona o zbraních a dovolává se pouze jeho doslovného znění, avšak přehlíží, že to se týká především charakteristiky bezúhonnosti ve smyslu citovaného ustanovení, avšak správní orgány zkoumaly, zda jsou zde podmínky pro zajištění zbrojního průkazu podle § 57 odst. 1 téhož předpisu.

[19] Citované ustanovení zákona o zbraních přitom výslovně hovoří o tom, že zbrojní průkaz může být zajištěn, jestliže proti jeho držiteli bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 téhož zákona. Skutečnost, že proti stěžovateli bylo zahájeno trestní stíhání, stěžovatel nerozporuje, potvrzuje ji ostatně i fakt, že stěžovatel dle

svého prohlášení uvedeného v replice doručené městskému soudu dne 30. 7. 2012, v mezidobí nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody. Podmínka zahájení trestního stíhání tedy byla splněna.

[20] Sporným mezi účastníky je však posouzení toho, zda bylo toto trestní stíhání zahájeno pro trestný čin vymezený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tomu tak v projednávané věci bylo. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních totiž nelze v případě rozhodování o zajištění zbrojního průkazu vykládat izolovaně a doslovně, jak činí stěžovatel, ale právě ve spojení s § 57 odst. 1 téhož zákona, který se jeho aplikace určitým způsobem dovolává. S ohledem na to, že zajištění zbrojního průkazu je opatřením sui generis mající dočasný a preventivní charakter z důvodu ochrany veřejné bezpečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 14/2009 – 42), je nutné dospět k závěru, že podmínky pro jeho aplikaci nemohou být stejné jako v případě odnětí zbrojního průkazu z důvodu pozbytí bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních, byť zajištění zbrojního průkazu a odnětí zbrojního průkazu na sebe často mohou navazovat. Pokud by tedy bylo v případě rozhodování o zajištění zbrojního průkazu vykládáno ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních doslovně, jak fakticky požaduje stěžovatel, nemohly by správní orgány nikdy vydat rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu, neboť by rovnou zkoumaly splnění podmínek pro jeho odnětí. Výklad ustanovení zákona o zbraních ohledně zajištění zbrojního průkazu, který zastává stěžovatel, by vedl k nežádoucímu důsledku v podobě nemožnosti použití takového institutu, což je nutné odmítnout, a to především s ohledem na předmět regulace zákona o zbraních, preventivní charakter tohoto opatření a hrozbu, kterou určití držitelé zbrojních průkazů mohou představovat; u některých osob totiž není možné vyčkávat až do vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku pro protiprávní jednání, z jehož spáchání je podezřelý, jelikož tím by mohl být zmařen účel regulace držení zbraní v České republice.

[21] Ostatně samotný zákon o zbraních v ustanovení § 57 hovoří o tom, že je aplikovatelný na situace, kdy už je vedeno trestní stíhání. Trestní stíhání je přitom vedeno do jeho ukončení, a to zejména do vydání pravomocného rozsudku – srov. § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Trestní stíhání nelze vést poté, co bylo o věci rozhodnuto, neboť tomu brání zásada ne bis in idem a trestní stíhání by tak bylo nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. f) trestního řádu. Dále je nutné poukázat na to, že ustanovení § 57 zákona o zbraních uvádí, že zajištění zbrojního průkazu je možné v případě vedení trestního stíhání pro trestné činy uvedené v § 22 odst. 1, odkazuje tedy na citované ustanovení v tom smyslu, že je nutné zhodnotit, zda trestní stíhání je vedeno pro trestný čin takové závažnosti, že to odpovídá trestným činům vyjmenovaným v ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona. V žádném případě tedy nehovoří o tom, že pro vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu je nutné vydání odsuzujícího pravomocného rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené má za to, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu, neboť se stěžovatelem bylo v inkriminované době vedeno trestní stíhání pro trestný čin podplácení, který je úmyslné povahy – srov. § 161 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), ve spojení s § 3 odst. 3 téhož předpisu.

pokračování

Úmyslný trestný čin, pro který byl stěžovatel stíhán, přitom spadá do kategorie trestných vymezených v § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, který mj. hovoří o tom, že se vztahuje na úmyslné trestné činy. Podmínky uvedené v citovaném ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) za slovy „nebo jiným úmyslným trestným činem“ nemohou být v případě rozhodování o zajištění zbrojního průkazu aplikovány, neboť se vztahují na posouzení bezúhonnosti fyzické osoby s ohledem na nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku. Vázanost institutu zajištění zbrojního průkazu na nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku však s ohledem na výše uvedené není možná.

[23] Nejvyšší správní soud v neposlední řadě nesouhlasí ani s námitkou stěžovatele uvedenou v bodu IV, bod c) jeho kasační stížnosti, podle které se mělo jednat o zneužití správního uvážení a jeho nedostatečné zdůvodnění ohledně vydání rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu. Nejvyšší správní soud v tomto směru přisvědčuje žalované, že stěžovatel nemístně směšuje institut bezúhonnosti fyzické osoby a zajištění zbrojního průkazu, neboť v posuzované věci správní orgány nikdy nevyslovily, že v době jejich rozhodování stěžovatel pozbyl bezúhonnost, pouze konstatovaly, že je proti stěžovateli vedeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, jenž naplňuje znaky uvedené v § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, jak bylo výše vysvětleno. Nejedná se přitom o rozšiřování taxativního výčtu trestných činů obsažených v § 22 zákona o zbraních, ale o jeho logickou aplikaci podle příkazu uvedeného v ustanovení § 57 téhož předpisu, který vylučuje ty jeho části, které hovoří o odsouzení nebo o pravomocném odsuzujícím rozsudku.

[24] Nejvyšší správní soud nespatřuje nezákonnost rozsudku městského soudu ani v tom, že odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 366/98, neboť jeho prostřednictvím vysvětlil, že vznikla-li pochybnost o bezúhonnosti dotyčné osoby, která je dle názoru Ústavního soudu pojata relativně přísně, v podobě zahájení trestní stíhání za úmyslný trestný čin, je na místě přistoupit k zajištění zbrojního průkazu. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, proč by držitel zbrojního průkazu neměl splňovat stejná kritéria jako pouhý žadatel o zbrojní průkaz, jak namítá stěžovatel, když poukazuje na rozdíl mezi situací řešenou v citovaném nálezu Ústavního soudu a jeho případem.

[25] K námitkám stěžovatele, že žalovaný na věc nesprávně použil správní uvážení, protože ustanovení § 57 zákona o zbraních stanoví „možnost“ vydat rozhodnutí o zajištění, nikoli povinnost takto konat, musí Nejvyšší správní soud uvést, že možnosti soudního přezkumu takové správní úvahy jsou podle ustanovení § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. omezené pouze na případy jejího překročení nebo zneužití. Podle závěru Nejvyššího správního soudu se však o takový případ v posuzované věci nejedná.

[26] Své závěry o nutnosti takového postupu žalovaná obsáhle uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 a 4 s ohledem na zahájení trestního stíhání proti stěžovateli pro úmyslný trestný čin, když zde obecně existuje obava z velmi rychlého zneužití zbraní u takovýchto osob, tudíž je nutné dát přednost ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti. Samotná skutečnost, že stěžovatel s názorem žalované nesouhlasí a představuje si opačný výsledek řízení, nedokládá zneužití či překročení správního uvážení žalovanou. Stěžovatel totiž přehlíží, že žalovaná řádně aplikovala ustanovení § 57 ve spojení s § 22 odst. 1 zákona o zbraních, jelikož vycházela z toho, že proti stěžovateli bylo

zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 14/2009 - 42. Skutečnost, že tyto závěry byly rozvedeny až v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže zákonnost správního řízení zpochybnit, protože správní řízení tvoří podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47) jeden celek. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány v případě stěžovatele nezneužily správní uvážení a řádně v souladu se zákonem rozhodly o zajištění zbrojního průkazu stěžovatele.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá. Žalované právo na náhradu nákladů řízení nelze v souladu s recentní judikaturou správních soudů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47) přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu